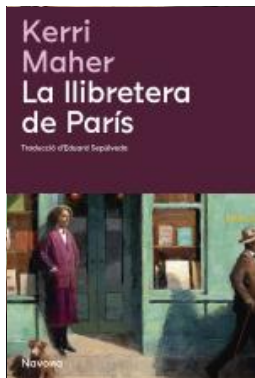

«La llibretera de París», de Kerri Maher

Maher, Kerri. *La llibretera de París*. Trad., Eduard Sepúlveda. Barcelona: Navona, 2022. 416 p. ISBN 978-84-19179-00-5. 22 €.

Maher, Kerri. *The Paris bookseller*. New York: Berkley, 2022. 319 p. ISBN 978-0-593-54641-3.

No sé ben bé a què es deu l'interès que em genera tot el que té a veure amb la llibreria Shakespeare and Company de París. Em refereixo a l'establiment original del carrer de l'Odéon (abans al carrer Dupuytren), que va crear Sylvia Beach, no a la que va néixer després, amb el mateix nom, a la riba del Sena. Potser es tracta de simple mitomania. O potser és que veig aquella llibreria, desapareguda fa moltes dècades, com un símbol d'una època, el París més *literari* d'entreguerres, igualment passat avall. El cas és que, sempre que tinc ocasió de visitar la capital francesa, endut pel fetitxisme, miro de trepitjar aquell carrer de l'Odéon i quedar-me una estona palplantat davant del número 12, no sé ben bé per què, com si encara pogués produir-se el miracle de traslladar-se a aquella època, tal com passava en aquella pel·lícula de Woody Allen.

Així que, quan una tarda qualsevol, repassant les novetats editorials de la taula d'una llibreria, els meus ulls van creuar-se amb el títol *La llibretera de París*, imprès sobre una coberta amb la il·lustració d'una Sylvia Beach plantada en aquella vorera que atreu sempre els meus passos, vaig sentir-me igualment captivat per aquella novetat literària. Però, després de fullejar la novel·la en qüestió, llegir-me els textos de la contracoberta i el perfil de l'autora, vaig decidir retornar-la a la taula. Quan un *mira* llibres, els criteris de tria i compra no responen a lògiques, són extraordinàriament subjectius i temporals, fruit de l'estat d'ànim i percepció de cada moment. Així que *La llibretera de París* no va venir en aquell moment a fer companyia a les meves lleixes a *Shakespeare and Company*, les memòries de Sylvia Beach, *Rue de l'Odéon*, recull de textos d'Adrienne Monnier (companya de Beach i propietària de l'altra llibreria-focus d'aquell mític carrer, *La maison des amis des livres*), *Passage de l'Odéon*, de Laure Murat, o fins i tot *El libro más peligroso: James Joyce y la batalla por Ulises*, de Kevin Birmingham.

Setmanes després, tanmateix, la novel·la de Kerri Maher va caure a les meves mans, juntament amb la possibilitat d'escriure aquesta ressenya. I així fou com vaig introduir-me en la seva lectura. *La llibretera de París* pertany al gènere de la novel·la històrica, i segurament cal valorar-la des d'aquest prisma. És més, possiblement respon a un perfil de novel·la històrica amb una clara vocació de cercar l'èxit de vendes. Des d'aquesta perspectiva, aquest ressenyador es troba, doncs, una mica perdut, com un cronista parlamentari a qui envien a escriure la crònica d'un partit de bàsquet sense que sàpiga ben bé què és la línia de tres punts. Però així com he tingut èpoques de la meva vida en què, precisament, el bàsquet m'ha interessat, la novel·la històrica sempre m'ha deixat indiferent (quan no m'ha provocat una certa aversió, per parlar amb franquesa). Així que, amb sinceritat, aquesta ficció novel·lada de la vida de Sylvia Beach acaba resultant-me superficial i naïf, i em provoca una fredor absoluta. Però el mateix em passaria, probablement, amb la majoria de llibres del gènere. No dic que la novel·la no estigui ben resolta ni respongui a allò que els lectors del gènere segurament demanen a aquest tipus de novel·la: una trama, uns personatges més o menys aconseguits, una capacitat de divulgació, un discurs... És possiblement una incompatibilitat d'origen. M'hi acaba pesant també una determinada perspectiva americana, i això costaria de definir però segurament ja m'entendreu, que s'hi percep notablement. *The Paris bookseller* deu ser, per al lector de gènere, una novel·la entretinguda i interessant. S'hi observa un treball notable de documentació, encara que s'escapi algun error, com quan les protagonistes decideixen anar a *l'Orsay* a veure *l'Olympia* de Manet, quan, en aquells temps, a Orsay hi haurien trobat trens. O alguna opinió discutible, com la que deixa caure l'autora sobre *Madame Bovary*. De totes maneres,

no crec que això acabi tenint gaire importància en la concepció de la novel·la ni en els seus resultats, que segurament són els esperats.

En definitiva, per a qui tingui interès en aquest període i en el que va suposar la figura de Sylvia Beach com a catalitzadora i canalitzadora de l'activitat creadora d'aquell període, especialment en el seu paper en la publicació de l'*Ulisses* de Joyce, és molt recomanable la lectura de les seves memòries, recollides sota el títol de *Shakespeare and Company*.^[1] O el retrat més generalista de l'època, també novel·lat i extraordinàriament documentat i farcit de detalls del recentment publicat per Pre-Textos 1922, d'Antonio Rivero Taravillo.

Àlex Figueras

Autor de [Bloc de notes](#)

De la 6a promoció de l'[Escola de Llibreria](#)